

FIFTYFIFTY

Blijspel in twee bedrijven

door

MAURICE DE GRAUWE

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 0 33 66 44 00

info@toneelfonds.be

www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **FIFTYFIFTY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **MAURICE DE GRAUWE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2003/0220/029
ISBN 978-90-385-08269

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Maurice de Grauwe
www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever

een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken voor de opvoeringen, naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.sabam.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

IBVA Holland Auteursrechtenbureau
De Friese Poort 106
1823 BT Alkmaar
072-5112135
www.ibva.nl

PERSONAGES

(6 dames – 3 heren)

ROGER KINDERMANS: bijna vijftigjarige man

MARGRIET: vrouw van Roger

ANTOINE: vrijgezel en vriend van Roger (plus minus 50 jaar)

MA: schoonmoeder van Roger

CLOOTS: huisarts

SONJA: vriendin van Margriet (nymphomane)

ROSITA: vriendin van Roger

ANJA: vriendin van Roger

IRIS: vriendin van Roger

(Rosita, Anja en Iris moeten elk iets gelijkaardig uitstralen die dus duidelijk de smaak van Roger bevestigt of zeer duidelijk stelt)

DECOR

Eén decor voor de twee bedrijven

Het decor bestaat uit twee niveaus. De woonruimte is lager gelegen en de doorkijkslaapkamer ligt dus iets hoger en is bereikbaar via een trap. Het is een modern interieur.

KORTE INHOUD

Slechts enkele dagen voor zijn vijftigste verjaardag stuikt het mondaine wereldje van Roger totaal in elkaar. Antoine, zijn vriend, is de enige die in staat is om hem nog wat levensvreugde te laten beleven. Hij overstelpt hem dan ook met de moeilijkste opdrachten. Wanneer de dokter op de proppen komt met de uitslag van de analyse is het hek helemaal van de dam. Bovendien loopt alles nog meer in het honderd bij de pogingen van Sonja die kost wat kost haar prooi wil verslinden. Zal Antoine erin slagen de liefdeshonger van Roger te stillen in dit realistisch en ook soms onrealistisch blijspel?

EERSTE BEDRIJF

(Een man ligt in zijn bed. Na enige tijd komt een vrouw via de centrale deur binnen. Ze is beladen met allerlei boodschaptassen en zit omzeggens geheel verstopt onder haar te dragen vracht. Het is met de voet dat ze de deur opent en deze ook dicht schopt, ondertussen vloekend en uitgeput werpt ze alles op de tafel. Ze werpt een vernietigende blik naar de slaapkamer, schudt het hoofd en valt uitgeput neer op een stoel of zetel en vangt haar monoloog aan.)

MARGRIET: Niets doet hij! De hele dag. Emancipatie noemen ze dat dan. Het is verdomd veel verbeterd nu ze zich slechts eenmaal in de maand moeten aanbieden op de stempelcontrole.

Wat blijft er eigenlijk nog over van de Roger van vroeger? Niets, ja niets meer. En zeggen dat het allemaal zo veelbelovend begon. Ik hoor het hem nog zeggen: "ik alleen kan je gelukkig maken. Ik alleen weet de ware vrouw te waarderen." *(Er komt beweging in het bed)* "Schatje, samen kunnen we een toonbeeld worden van een voorbeeldig huwelijk." En dan knipperde hij zo eens met zijn verleidelijke ogen. Ja deze die hij nu met veel moeite nog open krijgt.

(We zien Roger met veel moeite zijn ogen openen, hij knippert ze een paar keer en is duidelijk nog slaapdronken.)

Ik was verloren. En eigenlijk ook wel een beetje de schuld van Sonja, mijn vriendin. Zij heeft me in zijn armen gedreven. Ik hoor het haar nog zeggen, "die Roger heeft iets wat je bij anderen niet vindt". "Als ik de kans krijg, dan is het koekenbak, dat weet ik zeker."

(Roger komt uit bed)

En ik mij haasten om haar voor te zijn en ik ben nog aan het zoeken wat er zo speciaal is aan hem. Ze heeft mij serieus liggen gehad en hij ook. Wat voor mij vroeger de schitterende casanova leek, lijkt nu meer op een geeuwend nijlpaard.

(Roger komt breed geeuwend van het trapje)

Ach, ge zijt daar!

ROGER: Verdomd, ik heb slecht geslapen.

MARGRIET: Ik ook..... en dat al lang.... met u.

ROGER: Ge moet niet altijd mij de schuld geven. Besef toch, dat slecht slapen ook wel iets te maken heeft met de ouderdom.

MARGRIET: Met ouderdom, nee, met uw gesnurk.

ROGER: Wel ja, dat komt omdat er wat meer plooitjes in mijn strottenhoofd gekomen zijn.

MARGRIET: Van de sterke drank, ja.

ROGER: In feite ben ik blij dat mijn plooitjes nog altijd niet zichtbaar zijn.

MARGRIET: *(Boos)* Dat neemt ge onmiddellijk terug!

ROGER: Maar ik bedoelde het niet op uw rimpels. Ge kunt daar toch ook niet aan doen, dat ze u zo tekenen. Dat is de leeftijd en ge moet dat aanvaarden. Ge kunt toch niet eeuwig mijn jong popje zijn.

MARGRIET: Iedere rimpel die mij tekent, heb ik te danken aan u.

ROGER: En dan nog durft ge te zeggen dat ik u weinig gaf.

MARGRIET: Zo kan dat niet blijven doorgaan. Ik had u nooit mogen geloven: toonbeeld van een voorbeeldig huwelijk.

ROGER: Ge zijt de laatste tijd toch erg depressief hoor.

MARGRIET: Ja, wat zou daar de oorzaak toch van kunnen zijn?

ROGER: Ge moet juist wat meer bewegen, meer niet.

MARGRIET: Precies of ik heb nog geen beweging genoeg. Ik kom juist te voet van de steenweg en heb boodschappen bij voor drie dagen.

ROGER: *(Springt in militaire houding en salueert)* Thank You! Sir!

MARGRIET: Stopt ermee!

ROGER: Uw schuld, ge deed mij denken aan mijn drie dagen.

MARGRIET: Dat uw legerdienst maar drie dagen duurde, weet ik.

ROGER: Dat was nu ook niets voor mij. Stel u voor, ge moest daar alles zelf doen.

MARGRIET: Normaal maakt men daar pas na twaalf maanden een man van u.

ROGER: Oké! Goed, maar ik had maar drie dagen nodig om te bewijzen dat ik man was.

MARGRIET: Wat bedoelt ge? Is er iets dat ik nog niet weet van uw drie dagen?

ROGER: Ja liefje, de derde dag was ik al aan de slag met de dochter van de kolonel. Dat kind kwam toevallig haar papa bezoeken in het klein kasteeltje en het was een juweeltje. We werden betrap op de medische kring.

MARGRIET: Medische kring?

ROGER: Ja, waar dat ze bloed prikken van de rekruten.

MARGRIET: Bedoelt gij dat....

ROGER: Inderdaad, op de brancard van de medische kring in het klein kasteeltje nam ik de kolonel zijn juweeltje. Heb ik haar daar een pikuur gedraaid.

MARGRIET: Dat meent ge niet.

ROGER: Toch wel, de kolonel gaf mij meteen mijn “Bon de sortie”. Ik heb geen ziekte moeten suggereren om mijn legerdienst niet te moeten doen. Ik heb afscheid kunnen nemen in volle plezier.

MARGRIET: Dus ge verzwijgt nog altijd het juiste aantal vrouwen waar ge voor mij een relatie mee had.

ROGER: Maar nee! Dat meisje heb ik maar een half uurtje gekend. Ik herinner me niet eens haar naam.

MARGRIET: Op een half uur kan er veel gebeuren.

ROGER: Dat is juist, het bepaalde ook een stuk van mijn leven.

MARGRIET: (*Argwanend*) Wat bedoelt ge?

ROGER: Ik heb nooit die kaki toiletten moeten schoonmaken en heb ook nooit een aardappeltje moeten schillen.

MARGRIET: Maar ik wil nu wel eens een appeltje met u schillen. Straks wordt ge vijftig jaar. Ik vind dat de tijd gekomen is om mij eens te helpen in de plaats van tot stuk in de morgen alleen onder de lakens te liggen.

ROGER: Ohlala! Ik begrijp het liefje, maar dan ga ik me eerst vlug douchen. (*AF*)

(Margriet blijft alleen achter en begint op te ruimen. Ze brengt de boodschappen weg naar de keuken. Er wordt aangebeld. Ze komt uit de keuken en opent de deur. Het is Antoine, de vriend van Roger. Een goedlachse doch simpele ziel.)

ANTOINE: Slaapt hij nog?

MARGRIET: Nee, hij is aan het douchen.

ANTOINE: Ik kom speciaal om te zien hoe hij zijn laatste dagen doorbrengt, alvorens hij Abraham wordt.

MARGRIET: Abraham?

ANTOINE: Dat zeggen ze tegen iemand die vijftig jaar wordt.

MARGRIET: Na vijftig jaar verdient hij wel een heel andere naam.

ANTOINE: Serieus? Welke dan wel?

MARGRIET: Een naam die op niets slaat, want hij doet ook niets.

ANTOINE: Ja, hij heeft nooit graag gewerkt en dat kan wel eens op de zenuwen werken, dat begrijp ik. Wij zijn eigenlijk twee tegenpolen.

MARGRIET: Ook daarom begrijp ik niet hoe het komt dat jullie nog zo goed met mekaar kunnen opschieten.

ANTOINE: Ik heb weinig vrije tijd, een vrouw heb ik nooit gehad en Roger is mijn jeugdvriend die mij altijd trachtte in contact te brengen met het andere geslacht. Hij heeft het altijd goed gedaan bij het vrouwvolk. En zo kon ik ook al eens met eentje dansen, die hij dumpte. Ja, dat waren toch plezierige tijden, die T-dansants.

MARGRIET: Dat is het hem juist. Ik begrijp nog altijd niet dat zo een harde werker als gij niet aan een vrouw geraakte.

ANTOINE: Te veel bezig geweest met mijn handen, hé.

MARGRIET: Ik heb u eigenlijk altijd een beetje aanzien als een verstokte vrijgezel. Iemand die absoluut geen interesse had in vrouwen. Ge hebt toch geen... ge begrijpt mij wel.

ANTOINE: Wat wilt ge zeggen?

MARGRIET: Wel zoiets van, dat ge liever de mannen ziet dan de vrouwen.

ANTOINE: Och! Gij denkt dus dat roze mijn lievelingskleurtje is?

MARGRIET: Zoiets ja.

ANTOINE: Nee! Ik heb alleen geen ervaring om vrouwen op een juiste manier te benaderen. Vandaar dan ook dat Roger mijn vriend is. Van hem kan ik leren.

MARGRIET: Wablief! Nu nog?

ANTOINE: Margrietje, hij weet nu eenmaal het vrouwvolk te bekoren. Ge moest hem eens bezig zien in het Breughelhof.

MARGRIET: Och! En tegen mij zegt hij dat hij daar enkel gaat om u carambole te leren.

ANTOINE: Ziet ge nu! Dat is zijn spitsvondigheid. Hij noemt dat de ene keer carambole en de andere keer vogelpikken. Dat is toch een krak hé!

MARGRIET: Roger bedriegt mij!

ANTOINE: Ik heb precies iets te veel gezegd.

MARGRIET: Ik had het moeten weten. Vandaar dat hij altijd zo vermoeid is.

ANTOINE: Och, Margrietje maakt u toch niet zo kwaad. Ik zou niet graag mijn vriend verliezen.

MARGRIET: Hoe heet ze?

ANTOINE: Wie?

MARGRIET: Die vrouw?

ANTOINE: Dewelke?

MARGRIET: Wablief! Het is niet mogelijk.

ANTOINE: Heb ik weer iets verkeerd gezegd?

MARGRIET: Hoeveel heeft hij er wel?

ANTOINE: Over wat hebt gij het?

MARGRIET: Over vrouwen!

ANTOINE: Euh..... ééntje zeker. Jullie zijn toch getrouwd.

MARGRIET: Hoeveel minnaressen dan?

ANTOINE: Margrietje, mag ik u een glaasje water vragen. Mijn keel wordt zo droog van al die moeilijke vragen.

MARGRIET: Water? Hier! Drinkt maar een glas van zijn lievelingsflessen.

ANTOINE: Johnny Walker Black Label whisky! Ik drink nooit alcohol.

MARGRIET: Och! En verleden vrijdag zei hij dat hij tot vier uur 's morgens bij u moest blijven omdat ge een alcoholvergiftiging had.

ANTOINE: Vrijdag? Ik was aan het behangen bij Rosita. Hij had het haar beloofd.

MARGRIET: Rosita?

ANTOINE: *(Antoine vult een glas en drinkt het zenuwachtig in een slok uit)* De dochter van het Breughelhof, die nu alleen gaan wonen is.

MARGRIET: Waar was Roger dan?

ANTOINE: Bij de moeder.... och! Wat zeg ik nu weer.

MARGRIET: Hoe oud is die moeder..... en die dochter?

ANTOINE: Mag ik het hem eens gaan vragen in de badkamer?

MARGRIET: Nee! Ik ga hem kelderen en zoiets mag niet overhaast gebeuren. Ik moet een plan opmaken en gij helpt mij daarbij.

ANTOINE: Ik ben geen planner maar eerder een uitvoerder. Met mijn handen hé! Ge weet wel, zo een doe het zelve.

MARGRIET: Ik moet kalm blijven. Hij zal zowel mij als het huis verliezen. Hij zal alles kwijt zijn.

ANTOINE: Gaat ge zijn stempel *(werkloosheidsuitkering)* ook afpakken?

MARGRIET: Och, die rotzak.

ANTOINE: Ik heb de indruk dat ik een beetje mijn mond voorbijgepraat heb.

MARGRIET: Uw eerlijkheid siert u.

ANTOINE: Ik ben er vet mee. Als Roger weet dat ik hem verklikt heb dan ben ik hem kwijt als vriend. *(Begint te grienen)* Dan zal ik nooit nog een kusje op mijn wangen voelen van Rosita, Roos, Anja en Iris. En ik hecht daar toch zoveel waarde aan Margrietje. Ik werk mij altijd te pletter en verlang toch ook eens wat genegenheid van het andere geslacht.

MARGRIET: Rosita, Roos, Anja en Iris, mijn bloemist zal weten wat potaarde is. *(Gaat naar Antoine en geeft hem een zoen op de wang)* Ik vertrouw op u.

ANTOINE: *(Geschrokken van deze handeling)* Hebben wij nu niet aan overspel gedaan?

MARGRIET: Maar nee, wij gaan samen uwe vriend bloemist zijn serre afbreken tot op de grond.

ANTOINE: Ik ben wel goed met mijn handen maar meer opbouwend in de plaats van afbrekend.

MARGRIET: Ik stel het volste vertrouwen in u Antoine. Gij alleen kunt ervoor zorgen dat gerechtigheid geschiedt.

ANTOINE: Ik ga er mij nog een uitschenken. Het wordt mij allemaal te veel. *(Drinkt terug het glas in een teug leeg).*

MARGRIET: Vrijdag wordt hij vijftig jaar. Dan moet het gebeuren. Blijft alleen de vraag. Hoe?

(We horen plots van uit de badkamer Roger roepen, zijn naakt onderbeen wordt tussen de deur heen en weer gezwaaid.)

ROGER: Margrietje mijn pietje! Ik ben klaar. Ligt gij al in ons kribbetje? Ik heb mij gewassen met Viagra zeep! Haha! Ik kom!

(Antoine wil zich uit de voeten maken, maar Margriet duwt hem terug in de zetel)

MARGRIET: Ja kom maar, Antoine is hier en zou graag eens toekijken.

ROGER: Och! Sorry! Wacht, ik kom onmiddellijk. *(De badkamerdeur wordt onmiddellijk terug gesloten)*

ANTOINE: Margriet, Roger zal nu denken dat ik een voyeuse *(bedoelt voyeur)* ben.

MARGRIET: Dat is dan zijn probleem. De seksmaniak.

ANTOINE: *(Angstig)* Ik zou liever weer weggaan. Ik ben hier niet graag.

MARGRIET: *(Gaat dicht bij Antoine zitten)* Gij wordt mijn instrument.

ANTOINE: Uw instrument?

MARGRIET: Met u bespeel ik de jaloersheid.

ANTOINE: Ik ben niet zo muzikaal aangelegd. En hoe gaat ge mij bespelen?

MARGRIET: Kom, schuif maar wat dicht.

(Roger op van uit de badkamer. Hij bekijkt verwonderd het duo in de zetel. Vervolgens kwaad tot Antoine.)

ROGER: Wat betekent dat allemaal?

ANTOINE: Het is zeker niet wat ge denkt.

MARGRIET: Antoine zou graag eens iets anders willen aanleren dan carambole.

ROGER: Antoine, wat voor manieren zijn dat?

ANTOINE: Luistert, het is zeker niet wat ge denkt.

ROGER: Was er geen plaats meer op die stoel, dat ge daar zo aangedrukt zit tegen mijn Margriet.

ANTOINE: Gij denkt waarschijnlijk....

ROGER: Wat?

ANTOINE: Dat ik niet meer wil wachten tot dat gij ze afdankt.

ROGER: *(Schrikt van deze uitlating)* Maar wat is dat met u?

MARGRIET: *(Venijnig)* Afdankt? Wie?

ANTOINE: Het is hier duidelijk mijn dagje niet.

ROGER: En de mijne nog veel minder.

ANTOINE: Ik kwam alleen maar om uw laatste dagen mee te maken.

ROGER: (*Schrikt*) Wablief! Zie ik er dan zo slecht uit misschien?

ANTOINE: Maar nee, ik wil zeggen....

MARGRIET: Schat, ik vertelde hem dat de huisdokter me gebeld heeft.

(Antoine zit Margriet met open mond aan te staren.)

ROGER: (*Slikt eventjes en op argwanende toon*) Heeft mijn routineonderzoek van verleden maandag daar iets mee te maken?

MARGRIET: Ja de dokter zei, dat men eigenlijk niet mag wachten tot zijn vijftigste, om de grote check-up te laten doen.

ANTOINE: Dat klopt, ik ga al van mijn achttiende alle maanden op visite en mijn thermostaat is nog volledig in orde.

(Roger laat zich volkomen moedeloos neerploffen op een stoel.)

ROGER: Heb ik iets aan mijn thermo... ik bedoel.... prostaat?

MARGRIET: Schat, geeft toe dat ge al lang lusteloos rondloopt en meestal uren aan een stuk ligt te ronken. Dat zijn allemaal tekenen aan de wand.

ROGER: Maar nee! Het is niet mogelijk. En ik moet nog vijftig worden.

ANTOINE: Het is te hopen.

ROGER: Kameraad, wat heb ik toch misdaan in mijn leven dat men mij zo komt neervellen.

ANTOINE: Dat moet jij toch best weten. Ik droeg altijd al zorg voor mijn....

ROGER: Ja, het is al goed.

MARGRIET: Niet wanhopen schat. Ge kunt er misschien nog iets van maken.

ROGER: Gij gaat daar toch allemaal licht over. Ik heb nog niet geleefd.

MARGRIET: Hm!

ROGER: Bestaat er dan geen genezing of kuur voor dergelijke gevallen?

MARGRIET: Het proces kan verlengd worden door actiever te zijn.

ROGER: Nog actiever? (*Beseft dat hij zich versprak*) Hoe bedoel je?

MARGRIET: Wat meer betrokkenheid in het huishouden zou automatisch een verlenging van het aftakelingsproces betekenen.

ANTOINE: En heeft de dokter niet gezegd dat carambole spelen misschien ook wel goed is?

ROGER: (*Kijkt kwaad naar Antoine*) Zwijg maar!

ANTOINE: Of vogelpikken?

ROGER: Hou daar toch eens mee op!

MARGRIET: Ik wil anders wel nieuwe pijltjes kopen hoor voor uw vijftigste verjaardag.

ROGER: Pijltjes? Waarvoor is dat goed?

ANTOINE: Om te vogelpikken natuurlijk.

ROGER: Och, stopt ermee. Ik voel me slechter en slechter worden.

ANTOINE: Ja kameraad, ge zit serieus in de problemen. Maar als het moet zijn, zal ik helpen.

ROGER: Is het daarom dat ge zo dicht tegen mijn vrouwtje zat?

ANTOINE: Pas op. Ze heeft het toch ook niet gemakkelijk hé?

ROGER: Ik zie het niet meer zitten, en dat een paar dagen voor mijn vijftigste.

ANTOINE: Dat was te denken hé, dat ge eens een kreukje zou gekregen hebben.

ROGER: (*Tussen zijn tanden*) Zwijgt! Verraad me niet!

MARGRIET: Zoetje, leg u maar wat in bed. Straks komen uw bewegingen aan bod.

ROGER: (*Teneinde raad*) Daar heb ik nu geen goesting meer voor. En zeker nu niet. En toch niet in het bijzijn van..... (*Wijst naar Antoine*)

MARGRIET: Straks kunt ge de afwas doen. Beweging! Begrijpt ge?

ROGER: (*Kijkt naar het glas in Antoine zijn hand*) Die zit hier nog aan mijn beste fles ook.

ANTOINE: Ja, maar....

MARGRIET: Ga in uw bedje lieve schat. Dat flesje is niets meer voor u. Dokter Cloots heeft het gezegd. Het versnelt alleen maar de aftakeling.

(Roger begeeft zich duidelijk teneinde raad terug naar zijn bed en laat er zich moedeloos in vallen.)

ANTOINE: (*Begint te wenen*) Ik wist niet dat het zo met mijn vriend gesteld was. En ik verraad hem dan nog ook. Ik ga er kapot aan.

MARGRIET: Juist mij hoeft ge te volgen.

ANTOINE: Ik heb nog nooit zo rap een relatie gehad. En dat terwijl mijn leermeester op sterven ligt in zijn bed.

MARGRIET: Hier, drinkt uit. Laat u gaan. (*Ze schenkt hem nog een glas vol*).

ANTOINE: (*Kijkt in zijn vol glas*) Mijn kameraad zegt dat ge daar slapjes van wordt.

MARGRIET: Zeg hij dat? De kenner! De man die met zijn geluk speelde.

ANTOINE: (*Spreekt nu iets luider dus hoorbaar voor Roger*) Ik heb hier iets gedaan, of ga waarschijnlijk nog iets doen, waar ik heel mijn leven spijt zal van hebben.

ROGER: (*Van uit zijn bed*) En ik dan!

MARGRIET: Slaap maar ventje. Dat zal u goed doen. Wij gaan ondertussen nog wat.... (*maakt bewust haar zin niet af maar heft de fles whisky hoog*)

ANTOINE: (*Paniekerig*) Ik ben hier niet graag!

ROGER: Ik wel, maar ik heb bijna geen tijd meer.

MARGRIET: Slaap maar mijn ventje. Ik gun het u. Van zodra er wat beweging in zit voor u, maak ik u wakker.

ROGER: (*Half schreeuwend en vol wanhoop*) Waar heb ik dat verdiend?

ANTOINE: Ja, slaap maar; ik zal wel alleen een carambolleke doen.

ROGER: Hela, kameraad! Er wordt geen carambole gespeeld in mijn huis en zeker niet terwijl ik stervende ben.

ANTOINE: (*Begint weer luidop te schreien*) Ik wil weer bij mijn mama zijn!

MARGRIET: Ssst! Blijf zitten, ik kom onmiddellijk terug. (*Ze gaat af in keuken*)

(Antoine gaat onmiddellijk in al zijn verdriet boven naar zijn vriend. Schoorvoetend komt hij naast zijn bed staan.)

ANTOINE: Kameraad, ik bedoelde het goed. Ik wilde u absoluut niet verraden.

ROGER: Kalf! Ge had het mij moeten zeggen van zodra dat ge het wist, ik heb mijn tijd verkwist. Had ik het geweten, dan was ik nog iets verdergegaan met Rosita, Anja, Roos en Iris...

ANTOINE: Nog verder? Voor het hetzelfde geld was uwe thermostaat al versleten op uw veertigste.

ROGER: Doe me daar niet aan denken. Vijftig! En afgeschreven! Alhoewel! Gij alleen kunt mij helpen.

ANTOINE: Ik? Waarom ik weer?

ROGER: Gij alleen kunt mijn vrouw beïnvloeden. Ik heb u bezig gehoord. Alhoewel, ik neem het u wel een beetje kwalijk. Maar ik kan niet anders dan op u vertrouwen. Gij alleen kunt de laatste dagen van mijn leven zinvol en onvergetelijk maken.

ANTOINE: Ik voel mij daar eigenlijk niet goed bij. Gij waart altijd mijn leermeester en ik heb zo'n schrik dat ik ga falen.

ROGER: Hoe wilt ge zeggen?

ANTOINE: Ge hebt mij niet voorbereid.

ROGER: Voorbereid? Bij wie?

ANTOINE: Bij uw vrouw! Ge had mij wel kunnen zeggen dat ge ze wilt dumpen. Ik weet van niets, ik kom hierbinnen. Zij weet van niets en nu mag ik beginnen.

ROGER: Gij groot kieke! Ik ben bijna stijf en gij gaat hier mijn afstervingsproces nog wat bespoedigen.

ANTOINE: Ge weet toch, als ik kan helpen.

ROGER: Ik heb maar één grote wens! Nog voor mijn verjaardag wil ik ze zien.

ANTOINE: Wie?

ROGER: Rosita, Anja, Roos en Iris.

ANTOINE: Ik zal het wel moeten vragen aan Margriet.

ROGER: Margriet mag het niet weten. Ze kent ze niet. Gij moet ze binnensmokkelen.

ANTOINE: Rosita, Anja, Roos en Iris? Alle vier?

ROGER: Ja, natuurlijk. Ik word vijftig. Alé ja, hoop ik toch.

(Antoine loopt rond het bed en neemt de maat met gestrekte armen)

Wat doet ge nu?

ANTOINE: De maten pakken.

ROGER: De maten nemen? Van mijn kist?

ANTOINE: $1.65 + 1.70 + 1.71 + 1.72 = 6.78$. Dus zes meter achtenzeventig. Dan nog niet in het vierkant. Want dat bed is precies een rechthoek.

ROGER: Einstein! Waarover hebt jij het?

ANTOINE: Hoe ik zes meter en achtenzeventig centimeter in uw bed moet krijgen weet ik toch ook niet.

ROGER: Stommerik! Ze moeten wel elk afzonderlijk bij mij gebracht worden hé. Ze moeten mijn laatste dagen meemaken. Mijn stuiptrekkingen. We hebben nog vier dagen, dus.

ANTOINE: Gij geeft toch moeilijke opdrachten hoor.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

